

QR 255.1

BREVE QVODDAM
SVPPLEMENTVM

Π i
2098

EIVS,
QVOD AD HISTORIAM LITERARIAM
COLLOQVII RATISBONENSIS,
SVB INITIVM SECVLI XVII. HABITI, PERTINET,
ET EX BIOGRAPHIA

D. ANDREAE LIBAVII,

PRIMI HVIVS ATHENAEI ET DE ILLVSTRI HAC SCHOLA
MERITISSIMI DIRECTORIS DE PROMTVM,
IN INAVGVRATIONE

NOVI ILLVSTRIS GYMNASII CASIMIRIANI
DIRECTORIS,

DIE XVII. IVNII MDCCXXI. INSTITVENDA,
EXHIBET, EX HVNC ACTVM SOLENNEM
DECENTER INDICIT

ERDMANNVS RVDOLPHVS FISCHER,

SEREN. DVCS SAX. COBVRG. ET SALFELD. IN CONSISTORIO
CONSILIARIVS, ECCLES. DVCATVS COBVRG. EPHORVS GEN. AD
D. MAVR. PASTOR, THEOL. PROP. PRIM. ET
SCHOLARCHA.

COBVRGI
EX OFFICINA AHLIANA

1797

1797

BREVE QUODDAM
SUPPLEMENTUM

AD HISTORIAM TERRARUM
SARONENSIS
SUI INITIA QUAE HACTENAC PERTINENT

D. ANDREAE LIBAVII

PRAEFATIONE
MERTITUM
INNOVATIONE

NOVITIAS ACADEMIAE CASIMIRIANAE
DIRIGENTIS

DIE XVI IANUARIAE MDCCCXXI. INSTAURATA
EX HANC ACTUM SOLLEMNI
DECENTE INDICIT

ERDMANNUS RADOLPHUS FISCHER

REPERITUR IN HANC CONVERSATIONE
CONSTITUTIONE, EGREGIE DECANTIS CONVERSATIONIS
IN HANC PARTI, TROPICUM ET
SCHOOLARUM

COBLENZ
EX OFFICINA ANTONII

I. N. I. A.

I.

Ecclēsiā virginem sacrae pandectae et patrum ecclesiae monumenta sensu metaphorico nobis sistunt. Corinthiorum ecclesiam diuus Paulus hoc titulo ornat, scribens: Ἡμεροσάμην ὑμᾶς ἐνὶ ἀνδρὶ παρθένον ἀγνήν πάρασησῶι τῶ χειρῶ a). Similem loquendi modum adhibet veneranda antiquitas Christiana. CLEMENS ALEXANDRINUS ecclesiam et matrem et virginem nominat. *μετα, inquit, μὴνη γίνε-ται μήτηρ παρθένος, ἐκκλησίαν ἐμοι φίλον αὐτὴν καλεῖν b).* De ecclesia

a) 2. Cor. XI. 2.

b) Paedagogi lib. I. f. 102. edit. Colon. 1695.

ecclesia Apostolica scribit. HIPPOLYTUS, vir Apostolicorum temporum, vicinus, loquente HIERONYMO c): Μέχρι τῶν τότε χρόνων παρθενός καθάρη καὶ ἀδιάφθογος ἔμεινεν ἡ ἐκκλησία, d) Idem de ecclesia Hierosolymitana ait: Δια τὸ ἐνάληθν τὴν ἐκκλησίαν παρθενον, ἄπο γὰρ ἐφθάρτο ἀνοαῖς ματαταῖς f). AUGUSTINUS in enarratione Ps. CXLVII. sic scribit: Uterque sexus dicitur femina, quia ecclesia et uterque sexus, hoc est, ecclesia dicitur virgo e). Idem praesul Hipponensis sermone XCIII. de verbis Evangelii Matthaei haec habet: Tota ecclesia, quae constat ex virginibus et pueris, et maritatis feminis, et uxoris viris, uno nomine est VIRGO appellata g). Ecclesiae autem virginitas in pulchritudine interna et externa recte constituitur, ita tamen, ut primas partes internae deferamus, sine qua virginitas ecclesiae subsistere nequit. Ecclesiae igitur virginitas doctrinae puritate, morum et vitae sanctitate, rituum et ceremoniarum simplicitate, disciplinae gravitate, et concinna ordinis ac decentiae politia absoluitur h). Ut igitur haec ecclesiae virginitas illibata servaretur, nec ab haereticis, schismaticis, hominibus ordinem diuinitus praescriptum negligentibus ac disciplinae ecclesiasticae impatientibus vitaretur, conciliorum ecclesiasticorum erat, videre ac vigilare, nequid detrimenti ecclesiae caperet.

c) In Catalogo scriptorum ecclesiasticorum Cap. 22.

d) Apud EVSEBIUM Hist. Eccles. lib. 3. c. 32.

e) Apud eundem l. c. lib. 4. c. 22.

f) Tom. 4. opp. Augustini editorum opera monachorum ord. Benedicti e congregat. S. Mauri Part. I. f. 1235. edit. Antwerp.

g) v. Tom. 5. opp. f. 350.

h) Pluribus hoc docet IOH. ANDREAS SCHMIDTIVS in diss. quae inscribitur: Ecclesia virgo.

II.

Concilia autem ecclesiastica, quae christiani Graeci *συνόδος* et *συνάξις* vocant, sunt liberi, legitimi, et solennes ecclesiasticorum et aliorum piorum et eruditorum virorum, magistratus auctoritate et consensu corporis ecclesiastici, conuocatorum conuentus de rebus ad ecclesiam et religionem pertinentibus, controuersis nimirum et disciplina ecclesiastica ex sacris literis deliberantium, eum in finem instituti, vt ecclesiae commodis, per controuersiarum exortarum compositionem, vitae quae et morum emendationem, hinc et disciplinae ecclesiasticae conseruationem, aut restaurationem, consulatur.

III.

Nimis fertile eiusmodi conciliorum aeuum Apostolicum seu seculum primum a nato Christo faciunt imprudentes quidam pontificis Romani affectae. CAESAR BARONIVS ET IOHANNES CABASSVTIVS tria, GVILIELMVS EYSENGRENIVS duodecim concilia huius seculi reperisse sibi visi sunt i) vnicum autem tantum concilium primo nati Christi seculo habitum esse. certum est, nempe Hierosolymitanum, cuius acta Lucas Act. XV. consignauit k). Ex quibus apparet, turbatores quoque dam necessitatem circumcisionis et iustitiae legalis Antiochiae praefertim vrgentes, huic concilio occasionem dedisse. Quum enim ecclesia Antiochena Paulum et Barnabam et nonnullos alios Hierosolymam mitteret, qui hanc controuersiam ad

A 3

aposto-

i) Somnia horum virorum enumerant et confutant THOM. ITTIGIVS *Hist. Eccles. primi a nato Christo seculi cap. 2. §. 3.* IOH. FRANC. BVDDEVS *in ecclesia Apostolica cap. 4. §. 1. p. 180. seq.* IOH. GEORG. WALCHIVS *in Hist. Eccl. N. T. sec. 1. cap. 4. Sect. 3. §. 1.*

k) Huic conuentui Apostolorum cum presbyteris et reliquis ecclesiae Hierosolymitanae membris nomen concilii frustra abiudicare *Iustam Henningium Boehmerum*, docet. *Buddeus l. c. cap. 4. §. 1. WALGIVS l. c. §. 2.*

apostolos et presbyteros deferrent, concilium ibi habitum est, in eoque disceptatum fuit, num, qui valentem coram Deo iustitiam et aeternam salutem consequi cupiunt, ad obseruandam circumcisionem, et leges Mosaicas ceremoniales pariter et morales adstringi debeant? Negatiuam sententiam Concilium tenuit et decreuit, a gentilibus conuersis circumcisionem et rigorosam Mosaicae legis obseruantiam exigi non debere, sed hoc tantum illis, quo suauis cum iudaeis coalescerent, iniungendum esse, vt ad tempus aliquod, donec synagoga iudaica honeste sepeliretur, ab idolothytis et sanguine et suffocato, et sacrificiis meretriciis abstinere. Et hoc decretum a spiritu sancto, supremo huius concilii praeside, dictatum, aliis quoque ecclesiis per epistolam synodicam communicatum fuit /).

IV.

Insequentium seculorum ecclesia, aeuum apostolicum imitatura, et suam salutem promotura, concilia indixit et conuocauit, vbi ecclesiae conditio hoc poscebat. In componendis nimirum religionis disidiis, schismatibus tollendis, et vitiis emendandis corrigendisque, eximius conciliorum est vltus, si ita, vt decet, cuncta in iis pertractentur. Hoc ecclesiam orthodoxam mouit, vt, ad res suas ordinandas, conciliorum conuocationem decerneret, et quidem vel oecumenicorum seu vniuersalium, eorumque iterum vel prouincialium, vel dioeclesiarum.

V.

Sed experientia docuit, pauca concilia fuisse celebrata, in quibus res ita, vt decebat, gesta sit; conciliorum ergo auctoritas valde est imminuta. Et ab eo tempore, quo Pontifex Romanus concilio subesse iussus, et emendatio ecclesiae in capite et membris fuerat decreta; conciliorum conuocationem
Romani

D. v. Ittigius l. c. §. I.

Romani praefides vt impedirent; omnem mouerunt lapidem m).

VI.

Vt igitur, cessantibus, saltem frigentibus conciliis, ecclesiae saluti alia ratione confuleretur, conciliorum vicem colloquia theologica sustinuerunt, quae seculo XVI. et XVII. saepius sunt instituta. Sunt autem colloquia theologica seu ecclesiastica diuersae religionis theologorum conuentus publica auctoritate Imagistratus, aut ex mutua conuentione congregatorum, de rebus religionis vel emendandis, vel confirmandis deliberantium, rite tractantium et amice disputantium. Colloquia igitur ecclesiastica vel magis solennia sunt, vel minus solennia. Illa publica auctoritate sunt indicta; haec priuata. In illis plures publica auctoritate conuocati sunt collocutores; in his pauciores conuenerunt n).

VII.

A tempore emendationis sacrorum, quam b. Martinus Lutherus, auctore et adiutore Deo, feliciter suscepit, initium colloquia theologica ceperunt. Agmen in illis ducit *Colloquium Heidelbergense*. Conuentus monachorum Augustinianorum generalis a. 1518. Heidelbergae habebatur, ad quem etiam Lutherus pedestri itinere Vitemberga profectus VI. Kal. Maji *disputationem praeses*, respondente M. LEONHARTO BEYERO in collegio Augustinianorum seu Sapientiae habuit.

m) v. BVDDEVS in *insir. Theol. Dogm. libr. 5. cap. 3. §. 15. Idem in diff. de colloquiis charitatiuis cap. 1. §. 10.*

n) v. BVDDEVS in *diff. cit. cap. 1. §. 42. IOH. ANDR. SCHMIDTIVS in Sagittarianae Introductionis in historiam ecclesiasticam Tom. II. de colloquiis ecclesiasticis §. 1. p. 1495. AD. RECHENBERGIVS in appendice ad libros Symbol. cap. 3. de colloquiis religionis causa habitis §. 2.*

VIII

buit. In ea proposuit XXVIII. *paradoxa theologica*, in quibus taxauit Romanae ecclesiae conceptus de libero arbitrio, de gratia, fide, iustificatione, operibus bonis. His subiicit XII. *philosophica* contra Aristotelem et theologiam scholasticam deditque postea *probationes conclusionum* in capitulo Heidelbergensi disputatarum. Suas theses Lutherus tam egregie defendit, vt omnium fere laudem mereretur, et quisque animosum et masculum Lutherum miraretur o).

VIII.

Sub initium seculi XVII. Anno clo lo cl. mense Nouembri auctoritate *Maximiliani*, Ducis Bauariae, et *Philippi Ludouici*, comitis Palatini, inter theologos Aug. Conf. et pontificios *Ratisbonae* colloquium fuit institutum. Cui occasionem anno clo lo xcix. dedit conuentus horum, quos nominauimus, principum, quibus placuit, aliquando colloquutionem inter vtriusque partis theologos institui. Actum postea fuit literis per duos annos de materia aliisque circumstantiis colloquii, vbi Iesuitae talia vterant postulata, quae ad impediendum potius, quam promouendum colloquium faciebant. Re autem inter principes confecta cum loco et tempore, materia colloquii fuit constituta *de norma doctrinae et iudice controuersiarum p).*

IX.

Collocutores pontificii, iique Bauarici erant *Albertus Hungerus*, Cancellarius Academiae Ingolstadtensis; *Iacobus Gretserus*, Iesuita et Professor ibidem; et *Adamus Tannerus*, Iesuita, qui per iocum dicebantur *fames, scabies, abies*. Collocutores
ex

o) SCHMIDTIYS l. 2. §. 4. p. 1498. BYDDEVS Diff. cit. §. 2. D. LOESCHERVS in vollständigen Reformation's Actis Tom. 2. cap. 4.

p) SCHMIDTIYS de colloquiis sec. 17. p. 1509.

ex nostra parte erant *Jacobus Heilbrunnerus*, concionator aulicus Neoburgicus; *Aegidius Hunnius*, theologus Vitembergenfis; *David Rungius*, Professor Vitembergenfis, *Johannes Fladungus*, Superintendens Orlamundanus, *Andreas Osiander*, abbas Adelbergenfis; *Felix Bidembacus*, concionator aulicus Stutgardienfis; *Philippus Heilbrunnerus*, Professor Lauinganus. His certae disputandi leges datae sunt, quae etiam publice fuerunt praelectae. q)

X.

Ipsam colloquium quatuordecim sessionibus post multas altercationes, re infecta, die 28. Nouembris finitum est. In nona Sessione vox blasphema *Jacobi Gretseri* audita est, nec scripturam sacram, ut est verbum Dei, nec Spiritum Sanctum per scripturam loquentem posse esse iudicem controuersiarum religionis. Hoc per experientiam, ut aiebet, probaturus, correpto et aperto bibliorum libro, in haec erupit verba: *Si Spiritus S. potest me condemnare per hanc scripturam, age, faciat, veniat, dicat: Iacobe Gretseri, tu erras, Iacobe Heilbrunnere, tu recte sentis, et statim transibo ad sententiam auctoris; sed non potest me Spiritus S. iudicare per hanc scripturam.* r)

XI.

Finito colloquio publico, statim sequente die Postcolloquium, praesentibus iisdem principibus, inter *Philippum Heilbrunnerum* et *Conradum Vetterum* habitum fuit. Materiam huic colloquio suppeditauit *Vetterus*, qui varia scripta in Lutherum

q) V. SCHNIDTIVS l. c. RECHENBERGIVS, in appendice cap. 2. S. 36.

r) V. SCHNIDTIVS l. c. p. 1170.

therum contumeliosa, ediderat, et eum in finem loca ex illius tomis quaedam adduxerat, sed mala fide; ab altera igitur parte criminis falsi accusatus, consentiente duce *Maximiliano*, hac die rationem suorum scriptorum reddere debuit. Speciminis saltem loco quatuordecim allegationes a *Vettero ex Luthero* factas Duci Bavariae exhibuit *Heilbrunnerus*, qui vicissim a *Vettero* accepit quatuor propositiones, Iesuitis imputatas, ideoque probandas. Singula allegata fuere collata cum scriptis Lutheri, quibus summam fecit iniuriam, nunc sua verba ac explanationes inferendo, nunc antecedentia non addendo et consequentia omittendo, nec non aliis modis, quibus boni viri et interpretis officium neglexit. Similiter *Vetteri* propositionibus respondit *Heilbrunnerus*, eas vel probando ex ipsis Iesuitis, vel mentem suam e contextu explicando. His ita peractis, finitum fuit *postcolloquium*, in quo ipsi principes *Vettero* obiecerunt, quod mala fide egerit. Ipse autem huius *postcolloquii relationem* edidit, in qua multa vel tacuit, vel addidit, vel peruertit, vel negavit. §)

XII

Scripta de hoc colloquio Ratisbonensi ab utraque parte plurima prodierunt. Pleraque recenset saepius a nobis laudatus B. IOHANNES ANDREAS SCHMIDTIVS, *Professor theologiae Helmstadiensis et abbas Mariae Vallensis*, loco aliquoties allegato p. 1570 - 1575. In iis quoque comparat ille liber, quem nos supplementum allatueros promissimus; sub hac inscriptione: *Basilii de Varna, Sacrae theologiae et dialecticae superioris Studiosi Analysis dialectica colloquii Ratisbonensis, cum collatione relationis Tannieri et responsi Greiseri ad theses Hunnii de colloquio ineundo, partibus duabus comprehensa. Francofurti 1632. 4.* Sed quum auctorem huius scripti pseudonymum non detexerit et acta quaedam huc facientia omiserit; ea, quantum fieri potest, supplebimus.

XIII.

2) V. SCHMIDTII historiam huius colloquii p. 1574.

XIII.

Sub *BASILII de Varna nomine ANDREAS LIBAVIVS* latet, medicinae Doctor et tum temporis, quo hanc analysin colloquii Ratisbonensis scripsit, Gymnasiarcha et poliater Rotenburgi ad Tubarim. Docet hoc generatim *Vincentius Placcius, in theatro Pseudonymorum* scribens: *Basilium de Barna aut de Varna esse Andream Libaviium, docet Baillerus.* Speciatim hoc commemorat *Iohannes Fabricius*, qui hunc librum recensens, testatur, ipsum Libaviium nomen suum expressisse in fine utriusque partis analyseos post indicem. u) Ficti huius nominis Libavii non meminisse historiam Ludouicianam nostri Gymnasii, merito miramur.

XIV.

Liber *Libavianus*, quem diximus, duabus absoluitur partibus, prodiitque Francofurti typis Iohannis Saurii, impensis Petri Kopsii, forma quadripartita, cl. l. cii. Iterum hunc librum Francofurti prodiisse, a. cl. l. cxxxii. *Fabricius* l. c. annotavit. Prima pars sic inscribitur: *D. O. M. A. Analyseos dialectica colloquii Ratisbonensis anno 1601, de norma et iudice omnium controuersiarum fidei Christianae habiti, cum collatione relationis Adami Tannerii, et responsi Iacobi Gretseri ad theses D. Aegidii Hunnii de colloquio ineundo, partibus duabus comprehensa, in qua iuxta principia infallibilia et immota sacrosanctae Scripturae, sapiente Logica ministra, ad oculum ostenditur, pontificios Euangelicis formam dialecticam obicidentes, formam veram minime obseruasse, sed turpissime violasse, longaque peiores Sophistis Platonis et Iudaicis tandem iusto Dei iudicio causam perdidisse.* Auctor *Basilius de Varna, sacrae theologiae*

B 2

u) p. 106, num. 319. Fabricianae editionis.

w) Parte V. historiae bibliothecae Fabricianae p. 134. In prima autem editione suae Analyseos Libavius nomen suum locis a Fabricio allegatis non expressit. In altera igitur editione hoc factum esse debet.

giae et dialecticae sapientioris studiosus; ad libri Messiae doctrinam probam legemque Spiritus Sancti. Partis secundae inscriptio haec est. *D. O. M. A. Analysis dialecticae protocolli et affinium pars secunda, in qua de thesibus Iesuitarum, earumque defensione, sessionibus sex posterioribus nempe 9. 10. 11. 12. 13. et 14. instituta, adiuncta collatione relationis Tanneri et responsi Gretseriani ad theses Hunni, Basilius de Varna. A. I. D. M. G. R. I. P. etc.*

XV.

Inscripção utriusque partis satis docet, quid illa contineat. Neutra pars praefationem habet. In octo prioribus huius colloquii sessionibus nostri theologi, qui decem theses posuerant de scriptura, norma et controuersiarum iudice, erant respondentes et pontificii oppositores. In sex reliquis sessionibus pontificii, qui quinque positiones adederant, contra scripturam pro ecclesia et pontifice, existebant respondentes, et nostri oppositores. Prima pars Analyseos Libaviana octo prioribus colloquii sessionibus complectitur, et sub finem orationis sessionis de dictis Patrum et iuris Canonici integris 13. capitibus agitur. Pars secunda sex posteriores sessiones pertractat, et libro secundo ea, quae GRETSERVS ad colloquium pertinentia inferuit responsio ad theses D. HUNNI de inuendo colloquio, notis singularibus distinguuntur. Ex quo apparet, quam bene b. LIBAVIVS de nostra ecclesia sit meritus. Id quod etiam fecit a. clo. IERV. in GRETSERO triumphato h. e. in demonstratione, Iesuitas in Colloquio Ratisbonensi a. 1601. habito victos et prostratos esse.

XVI.

Felices nos, terque quaterque beatos, si Gymnasio nostro quod orbitatem suam deplorat, ANDRAEAE LIBAVII similis Director, diuini numinis providentia obtingat. Primus is fuit Gymnasii

Gymnasii nostri Director, hoc elogio in sua introductione
 maeratus. *Hic ANDREAS LIEAVIVS, Theologus, Historicus,
 Poeta, Orator, Physicus, Medicus, vir omnibus Gymnasivarchae
 ornatus dotibus &c.* Nec dissimiles sui in hoc munere, omni
 ferme tempore, habuit successores, viros graui huius stationi
 pares, floremque illustris hujus Scholae, pro viribus a Deo
 concessis, promouentes. Non dubitamus, quin antecessori-
 bus suis laude dignis assimilis is sit futurus, quem SERE-
 NISSIMVS noster PRINCEPS Directorem vocare et in-
 augurare grauissimorum Scholarcharum collegium iussit. Po-
 tentissimo enim Borussiae regi placuit, *Virum summe Reue-
 rendum et Excellentissimum ERHARDVM ANDREAM FROMMAN-
 NVM, SS. Theol. Doctorem, huius Athenaei Directorem et Ducalis
 Consistorii Consiliarium, Abbatem Bergensem, Ducatus Magdebur-
 gici Ephorum Eccles. Generalem et Consistorii regii Consilia-
 rium* vocare. In eius igitur locum succedere a SERENIS-
 SIMO PRINCIPE nostro, Domino, ERNESTO FRI-
 DERICO, Duce Saxoniae, nutricio Gymnasii nostri Clemen-
 tissimo, iussus est. *Vir Maxime Reuerendus, Amplissimus et
 Doctissimus, M. THEODORVS PRAETORIVS nostras.*
 Alumnus et ciuis Gymnasii nostri Professores eius satis diu di-
 ligenter nec sine fructu audiuit, suaque modestia et moribus
 humanitatis studioso dignis aulae SERENISSIMI PRIN-
 CIPIS suisque Professoribus magnopere se probauit, qui eum
 studiis Academicis maturum iudicarunt. Suasione igitur sui
 susceptoris, Venerandi Senis, D. THEODORI BERGERI, in
 Gymnasio nostro iura et historiam etiamnum profitentis,
 Academiam Lipsiensem elegit, in eaque doctissimos viros do-
 ctiores habuit. Magistri Philosophiae honoribus auctus ex ea
 in patriam rediit, in qua SERENISSIMI nostri PRIN-
 CIPIS heredis aulam faultricem, habuit, quae principum iu-
 uentutis

uentutis informationem ei credidit. Breui post Gymnasium
 nostrum eum simul linguae graecae et linguarum orienta-
 talium professorem elegit. Quum autem utriusque functio-
 nis coniunctio paullo difficilior esset: Professoris Gymnasi-
 munere abire consultum duxit. Quo facto SERENISSI-
 MVS noster PRINCEPS eum concionatorem, qui in itine-
 ribus munere suo fungeretur a. 1610. l. 10. c. cclxv. constituit, et an-
 no insequente ecclesiasten aulicum tertium denominauit. Quod
 munus concionando adhuc non sine *immoderata* coetus sui sacri
 et sic obijt, ut plerique libenter eum audirent. Insuper
 Principes iuuentutis sana fidei Christianae doctrina imbuit et
 ad dignum et salutarem sacrae Coenae usum praeparauit, edi-
 taque ab illis publica fidei Evangelicae confessione confirma-
 uit. Sic igitur se gerendo SERENISSIMO nostro PRIN-
 CAPI dignus visus est, qui Gymnasi nostri Academici Direc-
 tor euadat. Quam de eo SERENISSIMVS PRINCEPS
 et optimus quisque concepit spem, eam gratia diuina adjuncta
 non fallat, ut flos *illustris huius scholae*, se gubernacula ejus
 capeffente, non deflorescat, sed efflorescat.

Inaugurationi igitur noui nostri Directoris crastinus
 dies, bono cum Deo, destinatus est, quo ego in audito-
 rio Casimiriano, grauissimorum Scholarum auctoritate,
 gubernacula nostri Gymnasi ei solenniter tradam, habita breui
 oratione, cuius argumentum *lex IULIANI apostatae* mihi
 suppeditabit, quae legitur in *Codice lib. X. Tit. 52.* et qua san-
 xit, ut magistri studiorum doctores que scholarum moribus
 primo deinde facundia excellant, nec ad munus docendi in
 scholis repente et temere profiliant, sed iudicio ordinis pro-
 bati. Ad quam solennitatem SERENISSIMVM patriae
 patrem, Principem heredem, eiusque Fratrem, aulae et rei pu-
 blicae proceres, illustres scholarchas, reuerendos ecclesiae mi-
 nistros

nistros, nobilissimos Gymnasii Professores, omnesque literarum in nostra ciuitate fautores ea, qua decet, animi submissione, obseruantia ac humanitate inuito; *Ciues autem Casimirianos utriusque coetus* frequenter adesse iubeo. Faxit Deus, ut noui Directoris opera et vigiliis tristis Gymnasii nostri facies hilarior et serenior, per immensam Dei misericordiam, breui reddatur. P. P. Dominica III. post Trinitatis, qua ante hos quinquaginta annos munus sacrum in hac vrbe auspica- tus sum, et quae est dies XVI. Iunii, clo lo cclxxx.

XV
1792

... adhibere Gymnasii Professores, omnesque hie et
... in nostra civitate, sicut et, qui deest, animi adhibito
... obsequia ac humanitas, sicut et, qui deest, animi adhibito
... hie utitur, sicut et, qui deest, animi adhibito
... in hie Professoris opera et vigiliis tristis Gymnasii nostri
... factis hilarior et serenior, per interitum Dei in hie
... hie in hie, sicut et, qui deest, animi adhibito
... hie in hie, sicut et, qui deest, animi adhibito
... hie in hie, sicut et, qui deest, animi adhibito

1792

Inches

Centimetres

Farbkarte #13

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

B.I.G.

QUODDAM EMENTVM

EIVS,
STORIAM LITERARIAM
VII RATISBONENSIS,
VLI XVII. HABITI, PERTINET,
EX BIOGRAPHIA

EAE LIBAVII,

AEI ET DE ILLUSTRATIONE HAC SCHOLAE
DIRECTORIS DE PROMPTVM,
INAUGVRATIONE

IS GYMNASII CASIMIRIANI
ECTORIS,

CLIO CCLXXI. INSTITVENDA,
K HVNC ACTVM SOLENNEM
CENTER INDICIT

RVDOLPHVS FISCHER,

OBVRG. ET SALFELD. IN CONSISTORIO
S. DVCATVS COBVRG. EPHORVS GEN. AD
STOR, THEOL. PROP. PRIM. ET
SCHOLARCHA.

COBVRGI
FFICINA AHLIANA

BIBLIOTHECA
ONTUKAVIANA

